

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 103/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bližšie neoznačeným postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, postupom Krajskej prokuratúry v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 10/11 a vyrozumením o odložení podnetu zo 4. marca 2011, postupom Krajskej prokuratúry v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 40/11 a vyrozumením o odložení podnetu z 15. apríla 2011, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XV/5 Spr 22/11 a jej vyrozumením z 26. októbra 2011 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 1085/11 a jej vyrozumením zo 7. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) bližšie neoznačeným postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, postupom Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 10/11 a vyrozmnením o odložení podnetu zo 4. marca 2011, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 40/11 a vyrozmnením o odložení podnetu z 15. apríla 2011, postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. XV/5 Spr 22/11 a jej vyrozmnením z 26. októbra 2011 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 1085/11 a jej vyrozmnením zo 7. novembra 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ podal 30. septembra 2010 na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Ružomberku (ďalej len „OOPZ“) trestné oznámenie pre viaceré trestné činy v súvislosti s podľa jeho názoru nezákonne ukladanými a vyberanými poplatkami za štúdium na K. v R. Uznesením OOPZ ČVS:ORP-713/OO-RK-2010 z 20. októbra 2010 bolo jeho trestné oznámenie odmietnuté. Následne 5. decembra 2010 podal sťažovateľ na OOPZ ďalšie trestné oznámenie pre ohováranie, ktorého sa mal dopustiť rektor K. v R. tým, že v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-713/OO-RK-2010 uviedol nepravdivé skutočnosti, ktoré ho ohovorili a spôsobili mu ujmu a škodu na jeho právach. Aj toto trestné oznámenie pre ohováranie bolo uznesením ČVS: ORP 895/OO-RK-2010 z 22. decembra 2010 odmietnuté. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu ako nedôvodnú zamietol prokurátor Okresnej prokuratúry Ružomberok (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením sp. zn. 1 Pn 395/10 z 3. februára 2011. Podnetom zo 17. februára 2011 žiadal sťažovateľ krajskú prokuratúru o

preskúmanie zákonnosti a správnosti postupu a uznesenia prokurátora okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra 15. apríla 2011 listom sp. zn. 1 Kn 40/11 sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet ako nedôvodný odkladá.

3. Obdobnú rozhodovaciu niť malo trestné oznámenie sťažovateľa na akademických funkcionárov K. a jej P. v súvislosti s ním tvrdeným vydieraním tým, že od neho mali požadovať pod hrozbou vylúčenia zo štúdia uhradenie poplatku za ... Vyšetrovateľ trestné oznámenie odmietol, okresná prokuratúra sťažnosť zamietla a krajská prokuratúra 4. marca 2011 listom sp. zn. 1 Kn 10/11 sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet ako nedôvodný odkladá. V obidvoch prípadoch vyrozumenie krajskej prokuratúry podpísal Mgr. J. K., vo vzťahu ku ktorému sťažovateľ tvrdí, že mal byť vylúčený zo všetkých úkonov, pretože nebol nezaujatý, keďže sťažovateľ na neho podal trestné oznámenie na generálnej prokuratúre 3. januára 2011.

4. Podaním z 20. apríla 2011 adresovaným prostredníctvom krajskej prokuratúry generálnej prokuratúre sťažovateľ žiadal predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Nesprávneho úradného postupu sa mala dopustiť krajská prokuratúra tým, že o jeho podnetoch rozhodoval zaujatý prokurátor, a generálna prokuratúra tým, že opomenula urobiť kroky pre jeho vylúčenie. Sťažovateľ požadoval náhradu nemajetkovej, spoločenskej, morálnej a psychickej škody spolu vo výške 30 000 €. Generálna prokuratúra 26. októbra 2011 listom sp. zn. XV/5 Spr 22/11 sťažovateľovi oznámila, že keďže nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho nároky uspokojiť nemieni, a odkázala ho na uplatnenie nároku na náhradu škody súdnou cestou.

5. Podaním z 22. augusta 2011 adresovaným generálnej prokuratúre sťažovateľ žiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov OOPZ, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v trestnej veci ohovárania (bod 2 odôvodnenia tohto uznesenia), pričom v podaní z 21. septembra 2011 adresovanom generálnej prokuratúre poukazuje aj

na nezákonnosť vyrozumienia krajskej prokuratúry v trestnej veci vydierania (sp. zn. 1 Kn 10/11 zo 4. marca 2011). Generálna prokuratúra 7. novembra 2011 listom sp. zn. IV/1 Gn 1085/11 sťažovateľovi oznámila, že jeho opakovaný podnet odkladá bez prijatia ďalších opatrení.

6. Sťažovateľ v rozsiahlej sťažnosti doručenej ústavnému súdu opätovne napáda postup všetkých zložiek prokuratúry, ako aj OOPZ najmä z dôvodu, že (i) znemožnili trestné stíhanie páchatel'a trestného činu ohovárania, čím mu ako obeti neumožnili v adhéznom konaní domáhať sa jeho práv, (ii) že o jeho podnetoch na krajskej prokuratúre konal zaujatý prokurátor, (iii) obchádzali skutočný stav a platné právne normy, čím zmarili jeho možnosť domáhať sa jeho práva na inom orgáne Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na účinný prostriedok nápravy v spojení so zákazom diskriminácie. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil, že ním označené práva porušené boli, a žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'účinenie vo výške 1 000 000 €.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu generálnej prokuratúry pri predbežnom prerokovaní nároku sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ústavný súd konštatuje že na jej prerokovanie nemá právomoc, pretože tu existuje iný súd, na ktorý sa sťažovateľ môže obrátiť so svojim nárokom. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán (v prípade sťažovateľa generálna prokuratúra) neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Na takýto postup sťažovateľa odkázala aj generálna prokuratúra a ústavný súd v tomto smere dopĺňa, že práve príslušný

všeobecný súd je tým súdom, ktorého právomoc vylučuje právomoc ústavného súdu (princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy). Nedostatok právomoci ústavného súdu bol teda zákonným dôvodom odmietnutia sťažnosti tejto časti.

10. Pokiaľ ide o zostávajúcu časť sťažnosti, ústavný súd vychádzajúc zo svojej stabilnej judikatúry túto odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti totiž možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

11. Ústavný súd v obdobnej súvislosti uviedol (IV. ÚS 55/09, III. ÚS 46/2011), že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu.

Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné

prijat' iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody (napr. IV. ÚS 180/09).

12. Z obsahu vyrozumení krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, ktoré sťažovateľ priložil k svojej sťažnosti, vyplynulo, že tieto sa jeho vecou zaoberali, jeho podnety riešili a zaslali mu vyrozumenie o spôsobe jeho vybavenia, čo ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný spôsob vybavenia podnetu. Podľa už citovanej stabilnej judikatúry ústavného súdu má sťažovateľ právo na to, aby jeho oznámenia, opravné prostriedky, resp. podnety boli vybavené, a k tomu podľa obsahu sťažnosti a jej príloh došlo. Zákonnou povinnosťou krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry bolo na podnety a opakovaný podnet sťažovateľa reagovať primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom.

13. Krajská prokuratúra vo vyrozumení zo 4. marca 2011 sp. zn. 1 Kn 10/11 v podstatnom uviedla:

„Podstatným dôvodom pre rozhodnutie o odmietnutí veci bol záver o tom, že konanie opísané vo vašom trestnom oznámení nenaplnia skutkovú podstatu zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. Zák., a ani iného trestného činu uvedeného v Trestnom zákone. V danom prípade ste mali byť nútení k zaplateniu poplatku za štúdium, a to pod hrozbou inej ťažkej ujmy spočívajúcej v predčasnom ukončení štúdia zo strany fakulty... Pre konštatovanie trestnosti skutku však musí byť okrem objektívnej stránky konkrétneho trestného činu naplnená aj jeho subjektívna stránka spočívajúca v zavinení. Pri zločine vydierania sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Táto forma zavinenia v skúmanom prípade znamená, že páchatelia skutku by Vás museli žiadať o zaplatenie poplatku s vedomím o jeho nezákonnosti a o nezákonnosti nimi použitej hrozby. Zo spisového materiálu je však zrejmé, že konali v presvedčení, že spoplatnenie Vášho štúdia je v súlade so zákonom, pričom konali v súlade s praxou zaužívanou na P. v R. a s jej internými predpismi prijatým orgánmi univerzity (študijný poriadok, smernica rektora č. 7/2008). Úmyselné zavinenie na trestnom

čine je tak u osôb označených vaším trestným oznámením za podozrivých vylúčené, čo zároveň vylučuje trestnosť spáchaného skutku.“

14. Krajská prokuratúra vo vyrozumení z 15. apríla 2011 sp. zn. 1 Kn 40/11 v podstatnom uviedla:

„Skutková podstata prečinu ohovárania vyžaduje uvedenie nepravdivých údajov páchatelom. Údaje uvedené rektorom K. v R. predstavujú jeho názory a hodnotiace stanoviská, posúdenie pravdivosti ktorých nezávisí od výsledkov dokazovania, ale výkladu zákonných ustanovení. Je teda prakticky nemožné objektívne určiť ich nepravdivosť. Navyše je potrebné konštatovať, že tvrdenia prezentované vo vyjadrení adresovanom orgánom činným v trestnom konaní neboli určené širokej verejnosti, Vašej rodine, blízkym, spoluobčanom, spolupracovníkom a ani zamestnávateľovi, tieto boli určené len poverenému príslušníkovi PZ ako orgánu oprávnenému vo veci rozhodnúť. S týmito tvrdeniami mali možnosť oboznámiť sa len vo veci konajúce úradné osoby, ktoré musia rozhodovať nestranne a nemôžu si na základe akýchkoľvek vyjadrení vytvárať subjektívne úsudky o účastníkoch konania.

Prvý vami uvádzaný údaj sa Vás priamo netýkal, keďže tu išlo o vyjadrenie presvedčenia, že splatnenie externej formy doktorandského štúdia na P. KU v R. bolo v súlade so zákonom. Nešlo teda o oznámenie údajá o inej osobe, ako to vyžaduje § 373 ods. 1 Tr. Zák., takisto nešlo o údaj spôsobilý privodiť následok predpokladaný týmto ustanovením.

Druhý údaj uvádzaný vo vašom trestnom oznámení síce obsahoval informácie priamo o vašej osobe, avšak nešlo o žiadny hanlivý údaj, ktorý by mohol značnou mierou ohroziť Vašu vážnosť u spoluobčanov, poškodiť Vás v zamestnaní, v podnikaní, narušiť Vaše rodinné vzťahy alebo spôsobiť Vám inú vážnu ujmu. Týmto údajom prof. T. Z. len oznamoval dôvod zamýšľaného vrátenia školného, čo nie je možné hodnotiť ako údaj, ktorý by Vás mohol poškodiť spôsobom predpokladaným ust. § 373 ods. 1 Tr. Zák... Naplnenie znakov prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Tr. Zák. a prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Tr. Zák. vyžaduje okrem iných skutočností aj úmyselné zavinenie páchatela. V danom prípade by si prof. T. Z. musel byť vedomý alebo musel byť uzrozumený s tým, že oznamuje nepravdivé údaje, alebo s tým, že uvádza niekoho do omylu.

Takáto vedomosť alebo uzrozumenie však u neho zistené nebolo, čo zároveň vylučuje aj trestnosť jeho konania. Zo spisového materiálu vyplýva, že menovaný je skutočne presvedčený, že spoplatnenie vysokoškolského štúdia vo vašom prípade je v súlade s právnymi predpismi, pričom na takéto presvedčenie má aj reálne dôvody. Nelegálnosť spoplatnenia štúdia v skúmanom prípade nebola deklarovaná súdnym rozhodnutím ani rozhodnutím iného štátneho orgánu a jednoznačne nevyplýva ani z vyjadrení a stanovísk vysokej školy alebo Ministerstva spravodlivosti SR.“

15. Generálna prokuratúra vo vyrozumení sp. zn. IV/1 Gn 1085/11 zo 7. novembra 2011, ktorým odložila opakovaný podnet sťažovateľa, v podstatnom uviedla:

„Na základe Vášho opakovaného podnetu z 22.08.2011 doručeného generálnej prokuratúre 24.08.2011 doplneného podaním z 21.09.2011 boli preskúmané spisy OR PZ Ružomberok ČVS: ORP-387/JP-RK-2010 a ČVS: ORP-859/00-RK-2010, okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pn 377/10 a sp. zn. 1 Pn 395/10 ako aj krajskej prokuratúry sp. zn. 1 Kn 10/11 a sp. zn. 1 Kn 40/11 z hľadiska správnosti a zákonnosti postupu a rozhodovania podriadených prokuratúr a polície ale nezistil som dôvod na zmenu stanoviska prokurátora krajskej prokuratúry zo 04.03.2011 a 15.04.2011 a teda ani dôvod na vydanie pokynu na začatie trestného stíhania za zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, prečin ohovárania podľa § 373 odsek 1 Trestného zákona ani za iný trestný čin uvedený v osobitnej časti Trestného zákona.

Preskúmaním veci som nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prijatie akýchkoľvek opatrení vedúcich k zmene stanovísk krajskej prokuratúry, ktorými boli odložené Vaše pôvodné podnety.

V opakovanom podnete neuvádzate žiadne také skutočnosti, ktoré by boli odlišné od tých, ktoré sú uvedené v predchádzajúcich Vašich podaniach.

Stotožňujem sa s citovanými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní v tejto trestnej veci a v podrobnostiach poukazujem na ich odôvodnenie.

Vaše námietky uvedené v opakovanom podnete nie sú nové. Uvádzali ste ich v sťažnostiach proti uzneseniam policajta i v prvom podnete. Krajská prokuratúra sa nimi podrobne zaoberala a v konečnom dôsledku sa s nimi bezozbytku vyrovnala. Ak napriek tomu uvedené námietky opakujete a nad ich rámec neuvádzate žiadne nové skutočnosti,

potom Vaše námietky možno označiť za subjektívnu polemiku so závermi prokuratúry, a ako také ich treba označiť za nespôsobilé revidovať citované vybavenie.

V právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, pokiaľ nie sú vedľa toho spojené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti. Majúc na zreteli uvedené skutočnosti, vyjadrenia RNDr. Š. T., PhD., doc. PaedDr. T. J., PhD. a prof. T. Z., PhD. (na výzvu príslušníka PZ) nie sú spôsobilé naplniť skutkovú podstatu akéhokolvek trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona.

K dôvodu vylúčenia prokurátora krajskej prokuratúry z vybavovania podnetu uvádzam, že tento nepovažujem za opodstatnený. Prokurátor krajskej prokuratúry sa o podaní trestného oznámenia dozvedel až 31.03.2011. Vo veci sp. zn. 1 Kn 40/11 bol podnet odložený dňa 15.04.2011, pričom vo veci konajúci prokurátor nezistil dôvod na svoje vylúčenie z vybavovania podnetu podľa § 52 odsek 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, nakoľko so zreteľom na svoj pomer k prejednávanej veci, účastníkom konania, stranám v konaní a ich zástupcom alebo k podávateľom podnetu sa necítil byť zaujatý. Vy sám ste zaujatosť prokurátora v priebehu vybavovania podnetu nenamietal, hoci Vám bolo dňa 21.02.2011 potvrdené prijatie podnetu podpísané Mgr. K. Námietky voči zákonnosti postupu prokurátora v inej trestnej veci, aj keď sú adresované nadriadenému orgánu, nemôžu byť dôvodom na vylúčenie prokurátora z vybavovania podnetu podľa § 52 odsek 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

V tomto smere ste boli vyrozumený aj písomnosťou generálnej prokuratúry sp. zn. XV/5 Spr 22/11 z 26.10.2011.

S poukazom na vyššie konštatované Váš opakovaný podnet odkladám bez prijatia ďalších opatrení.“

16. Ako vyplýva z už uvedeného, tak krajská prokuratúra, ako aj generálna prokuratúra si splnili svoju povinnosť primeraným spôsobom sa zaoberať podnetmi sťažovateľa a zaujať stanovisko ku všetkým jeho podstatným námietkam. Ich odpovede nie sú všeobecne formulované či dokonca svojvoľné, in concreto reagujú na všetky otázky týkajúce sa možného vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, resp. iných, najmä procesných otázok spojených so sťažovateľom namietanou zaujatosťou konajúceho prokurátora krajskej

prokuratúry. Skutočnosť, že krajská prokuratúra a generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže zakladať porušenie jeho označených práv. Vychádzajúc z už uvedenej judikatúry a stavu zisteného zo sťažnosti a pripojených príloh preto ústavný súd v prevyšujúcej časti rozhodol tak, že sťažnosť pre jej zjavnú neopodstatnenosť odmietol.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. februára 2012